

LACKFI JÁNOS

Isten-keresgélő

Hol van az Isten?
Mért van az Isten?
Kellene már, hogy
kézre kerítsem...

Nézem a földben,
nézem a fában,
itt a vakondok,
ott meg a szú van.

Nézem az égen,
nézem a tóban,
sas-libegésben,
kajla kopóban.

Hol van az Isten?
kis katicában?
hajnali fényben?
kerge cicában?

Hold kerekében?
nap-zuhogásban?
mindig az egyben?
mindig a másban?

Hogyha keresnéd
benn a zsebedben,
épp kikukucskaál
fenn az eszedben.

Szél fuvoláján
küldi a hangot,
küldi az epret,
küldi a mangót.

Küldi a márványt,
küldi a rozsdát,
méhek az Istent
mind beporozzák.

Itt is, amott is,
ott se meg itt se,
isteni bukfenc,
épp ez a kincse.

Kergetem egyre
én is az Istent,
csörtet utánam,
bűjik a nincsbén.

Bűjik a vanban,
fűsuhogásban,
engedi néha,
hogy kipecázzam.

Hogyha a markom
összeszorítom,
csobban a vízben,
elviszi titkom.

Ám ha lehúnyom
két szemem, itt van,
csak maradásra
kell kitanítsam...

A malacorr

Volt egy turesi,
buta malacorr,
jó nagy méret,
csupa-csupa por!

Volt hozzá egy
kicsike malac,
jól állt rajta
a puha ragacs.

Ment mint traktor
a feje után,
földet turkált
csuda szaporán.

Sok túrástól
az a malacorr
úgy megnőtt már
nem fért el sehol!

Ült házában
maga a malac,

ott kinn várta
orra ezalatt.

Sóhajtott is
(fura szipogás):
– Nem jó sors ez
a kinn maradás!

– Szél megfagylal,
vizez az eső,
hó ül rám, bár
nem vagyok tető!

Megsajnálta
a kicsi malac,
feltámadt kis
fejében a dac!

– Rend lesz itt, ha
belehalok is!
ész van itt benn,
nem dunakavics!

Hív egy céget,
(tuti profi cég!)
csapnak nagy zajt,
leszakad az ég...

Nagy ház épül
a kicsi tövén:
– Jó kis orrom,
megmentelek én!

Elhallgat már
a zakatolás,
nagy gömböccé
dagad az a ház.

Szép kis házban
a röfi dalol,
szép nagy házban
meg a malacorr...

A hatalmasszúnyog

Az a rusnya hatalmasszúnyog,
ahogy imbolyogva vonul,
nagyon ijesztő, mint egy dinoszaurusz,
cirreg, berreg vadul.

Nem egyedül jár, így még rémisztőbb,
testőre van neki,
kétszer akkorának látszik, mert a másik
árnyékként követi.

Ő csak egy hím és csípése sincsen,
mégis meg kell ölni ám,
mert ha hím nincs, úgy kicsik se lesznek,
és erre vágyunk igazán.

Iszonyú idomtalan, fel és alá zizeg,
könnyű lecsapni őt,
utána olyan mint karambolozott
kétfedelű repülők.

Akkor meg már megsajnálja az ember,
ahogy roncsként kalamol,
hisz mennyi mennyei mérnök munkálkodott
szerkezetén valahol!

Ürgesors

Ürgéből van hidegvérű,
olyan, mint egy maffiózó,
nulla fokra le van húlve,
mozdulatlan ürgetorzó.

Heverész a föld mélyében,
elásta magát tavaszra,
alszik, mint egy minimedve,
mely éppen csak egy araszka.

Országunk nem épp Alaszka,
a telet meg lehet úszni,
az ürgevér hamar felforr,
az ürgefog magot pusztít.

Az ürgét meg csak pusztítja
lent a görény, fentről sólyom...
Reszkethet az ürgefélé!
Menedékbe hogy osonjon?

Hogy osonjon? Mi se könnyebb!
Földben cikáz alagútja,
hosszú járat, szűk bejárat,
ez a sztori le van futva.

Védve is van már az ürge,
reméljük, hogy egy se hull el,
kétszázötvenezer forint
egy együrgés ürgeburger.

Árva kolbász balladája

Lenn ballag egy kolbászdarab,
ott fent pedig a nap halad,
darab-darab,
halad-halad,
kolbászolnak az ég alatt.

A kolbász teste szép piros,
gatyája csinos papiros,
piros-piros,
csinos-csinos,
jól áll neki, foltos, zsiros.

Kolbász izzad a föld fölött,
belőle piros zsír csöpög,
fölött-fölött,
csöpög-csöpög,
sütött a nap: kolbászt sütött.

Ki tudja, hogy ki ette meg,
mikor jött az esti hideg,
te meg, te meg,
hideg, hideg,
nem érkeztek pontos hírek.

Lélek sehol, se lent, se fent,
magányosan egy összekent,
se lent, se fent,
kikent-kifent
papír járja a végtelent.